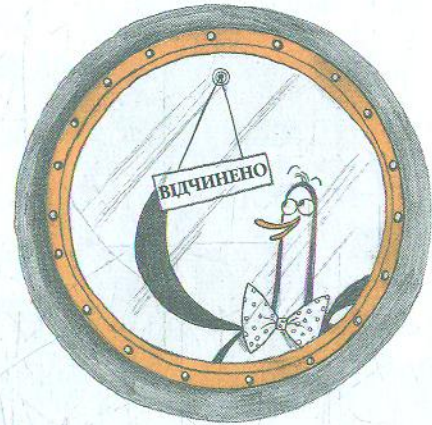
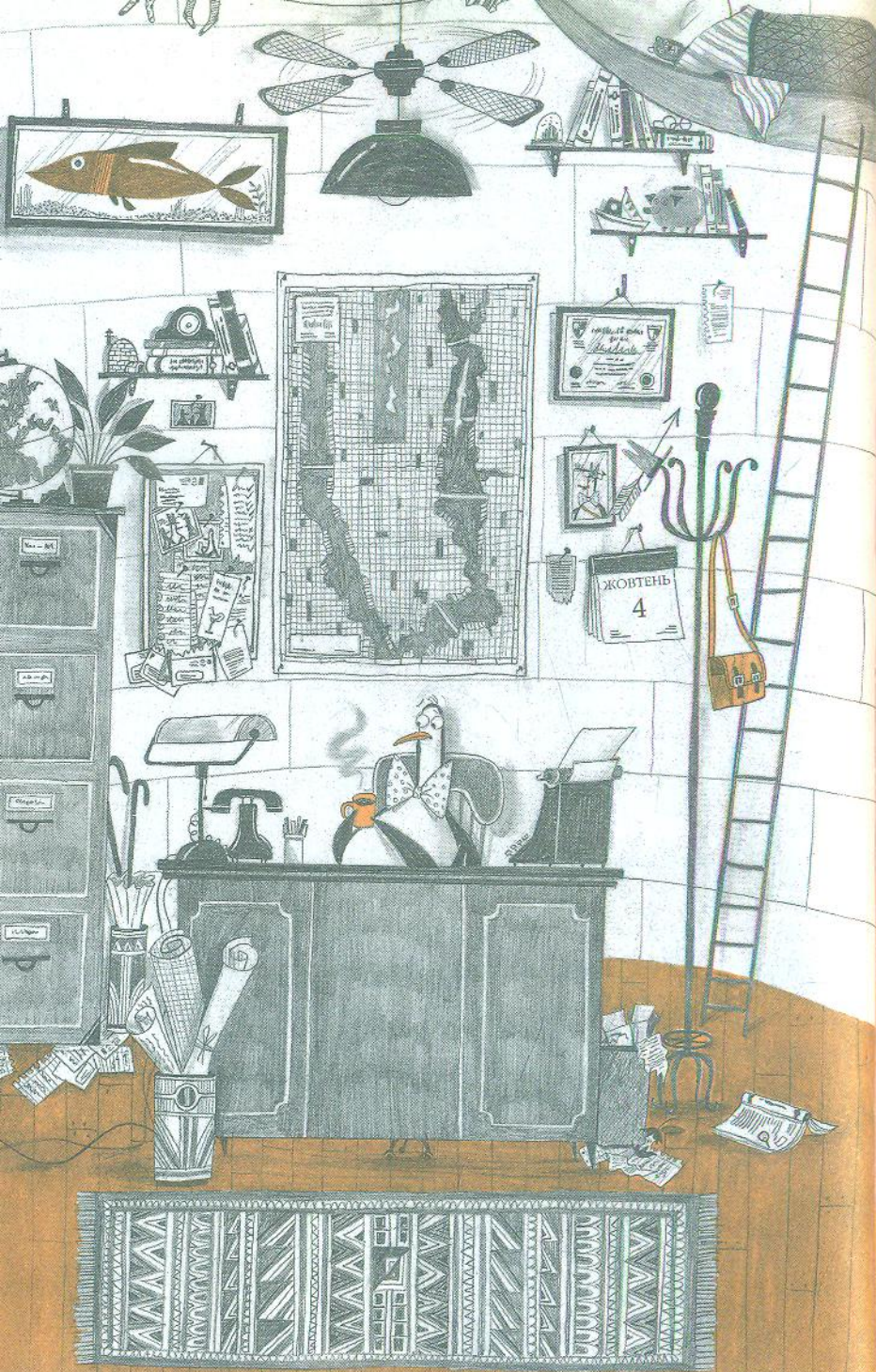

Розділ перший

РОЗГЛЯДАЮТЬСЯ
БУДЬ-ЯКІ ПРИГОДИ

У понеділок о 10:32 містер Пінгвін повільно крутився на офісному кріслі у своєму кабінеті і вертів на кінчику дзьоба крабову паличку.

Одним словом, нудився.

Сьогодні був його перший робочий день. Але все йшло не так, як він, професійний шукач пригод, планував. Розмістивши учора в місцевій газеті оголошення, він думав, що сьогодні з дев'ятої ранку, коли на дверях кабінету замість таблички «ЗАЧИНЕНО» з'явиться напис «ВІДЧИНЕНО», його телефон розриватиметься від дзвінків.

Він сподівався, що пригоди з'являтимуться безперестанку: люди телефонуватимуть з проханням розкрити таємницю чи відшукати зниклі діаманти. І йому доведеться переховуватися у джунглях від граду отруєних стріл, щоразу намагаючись уникнути, здавалося б, немину-

чої смерті. Щось подібне завжди відбувалося в улюблених пригодницьких книжках містера Пінгвіна. Саме це й надихнуло його стати шукачем пригод.

А насправді все виявилось зовсім не так.

Телефон мовчав як риба. Лише поскрипувало офісне крісло, коли містер Пінгвін крутився туди-сюди, і тихо й тужливо гудів під стелею іглу вентилятор.

«Якось усе не надто добре складеться», — подумав містер Пінгвін, намагаючись не дивитися на купу неоплачених рахунків, пришпилених до дошки для заміток.

Розпочати власну справу з пошуку пригод виявилось надто до-

рого. Його особливий капелюх, пронизаний стрілою, і колекція доволі франтівських краваток-метеликів коштували цілий статок. А вартість оренди цього іглу була просто астрономічною!

У його скарбничці залишився лише якийсь дріб'язок і скрипка, а в холодильнику долежував до обіду останній сандвіч з рибними паличками.

Якщо йому не вдасться знайти роботу шукача пригод найближчим часом, то не буде в нього ні рибних паличок, ні крабових, а шлунок бурчатиме значно голосніше. І це означатиме, що доведеться зібрати всі свої речі в пошарпану стару валізу

і заскочити на перше судно, що прямує на Крижаний Південь.

Містер Пінгвін аж здригнувся, згадавши хвили, від яких у нього судомило живіт, і пронизливі вітри.

— Усе, що мені потрібно, — сказав він, — це щоб телефон задзвонив і на тому кінці дроту на мене чекала весела захоплива пригода.

Повірите чи ні, та не встигли ці слова злетіти з його дзьоба, як телефон справді задзвонив. І ДУЖЕ голосно!

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

Розділ другий

НАГЛУХО ЗАСТРЯГЛА ГУЗНИЦЯ

Дзвінок так приголомшив містера Пінгвіна, що він з несподіванки хапнув дзьобом повітря, упав з крісла і з гуркотом приземлився у кошик